

CODE 37

SPOREN

CODE 37

een nieuwe case van **Tille Vincent**

SPOREN

LANNOO

vtm
books

Colofon

www.lannoo.com

Registreer u op onze website en we sturen u regelmatig een nieuwsbrief met informatie over nieuwe boeken en met interessante, exclusieve aanbiedingen.

Tekst: Tille Vincent

Foto cover: www.gettyimages.be/YouraPechkin

Omslagontwerp + vormgeving: Studio Lannoo en Mediactief

VTM BOOKS® is a trademark of the Vlaamse Media Maatschappij –
licensed by VMMtv/CPL.
www.vtm.be/vtmbooks

Code 37® is a trademark of Menuet – licensed by VMMtv/CPL.
® Foto cast en Hannah Maes: VMMA Persdienst

Als u opmerkingen of vragen heeft,
kunt u contact nemen met onze redactie:
redactielifestyle@lannoo.com

© Uitgeverij Lannoo nv, Tielt en VTM BOOKS, Vilvoorde 2013
D/2013/45/235 – NUR 332
ISBN 978 94 014 1016 8

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

1

'What the fuck? Is Freddy Andries dood?'

Hannah boog zich over Kevin en probeerde het bijschrift bij een grote foto van een lachende Freddy Andries te lezen.

'Ken je hem?' vroeg Kevin verbaasd terwijl hij over zijn schouder een blik op zijn baas wierp. Hannah mompelde iets onverstaaibaars en trok het tijdschrift uit Kevins handen. Ze liep de trap op naar haar kantoor terwijl ze naar de beginpagina van het artikel bladerde.

'Dat is wel mijn Story!' riep Kevin haar na, maar de deur naar Hannahs bureau sloeg dicht nog voor zijn zin was uitgesproken.

Lezend liet Hannah zich in haar bureaustoel zakken, zich er niet van bewust dat ze af en toe enkele woorden hardop uitsprak.

SPEELDE TOPCHEF FREDDY ANDRIES EEN BIZAR SEKSSPEL?

De titel stond in grote drukletters over twee pagina's. Hannah scande snel de foto's bij het artikel en concentreerde zich dan op de tekst.

Eten in restaurant De Arme Ridder in Gent is niet voor iedereen weggelegd. Geen wonder, als je weet dat aan een dinertje in deze culinaire tempel al snel een prijskaartje van 350 tot 450 euro hangt. Toch is de man achter het fornuis – Ferdinand (Freddy voor de vrienden) Andries – geen onbekende voor het grote publiek. Zijn plotse dood sloeg dan ook in als een bom.

Meer dan twintig jaar stond Freddy met zijn eigenzinnige kookkunst en bijzondere creaties aan de culinaire wereldtop. De Arme Ridder stond vorig jaar op de twaalfde plaats in de Top 50 van de beste restaurants ter wereld en haalde maar liefst 19,5 op 20 in de gids Gault&Millau. De controleurs van de Guide Michelin kwamen er bij chef Andries echter niet in. Na onenigheid over de vermelding in de bekende rode gids liet Freddy Andries zijn restaurant schrappen en weigerde hij de Michelinsterren die hem volgens de controleurs toekwamen.

Hannah liet haar vinger snel over de tekst glijden. Ze was niet geïnteresseerd in de culinaire exploten van Freddy Andries. Toen haar vader nog leefde, hadden ze geregeld samen het restaurant bezocht. Rechter Maes en de chef waren allebei lid van de Royal Latem Golf Club en ontmoetten elkaar regelmatig voor een partijtje op de 18-holes baan. Hannahs vader was niet alleen een vriend en een golfbuddy van Freddy Andries, maar ook een goede klant in zijn restaurant dat hij geregeld bezocht met zakenpartners.

Pas in de laatste paragraaf vond Hannah meer informatie over de dood van de topchef.

Het overlijden van Freddy Andries is in een mysterieus waas gehuld. De man woonde met zijn derde vrouw Yolanda in een riante villa buiten de stad, maar was blijkbaar ook eigenaar van een duur appartement in de Gentse stadsrand. In die loft werd zijn levenloze lichaam aangetroffen in bizarre omstandigheden. De naaste familie houdt het op een hartkwaal die hem fataal werd, maar onze bronnen beweren dat Freddy het slachtoffer werd van een bizar seksspelletje (zie kader). Dat gerucht wil niemand in zijn omgeving echter bevestigen. Of restaurant De Arme Ridder blijft voortbestaan, is nog niet bekend. Voorlopig neemt souschef Tim Davos de leiding over de keuken van het restaurant op zich. Tim Davos werkte meer dan vijf jaar nauw samen met de topchef. Hij betreurt het overlijden van zijn baas, maar verzekerde ons dat de klanten als vanouds op culinaire topkwaliteit kunnen blijven rekenen.

Naast het artikel stond een korte kadertekst.

STIERF FREDDY ANDRIES AAN AUTO-EROTISCHE ASFYXIATIE?

Het seksspelletje waarvan Freddy Andries het slachtoffer zou zijn, wordt auto-erotische asfyxiatie (AeA) of kortweg wurgseks genoemd. Door de zuurstoftoevoer naar de hersenen opzettelijk te reduceren (bijvoorbeeld door wurging) wordt de seksuele opwinding verhoogd, waardoor de persoon in kwestie een heviger orgasme krijgt. Volgens cijfers van de FBI sterven jaarlijks 500 tot 1000 Amerikanen door uit de hand gelopen wurgseks. De bekendste slachtoffers zijn ongetwijfeld kungfu-ster David Carradine en zanger Michael

Hutchence van de rockband INXS. Carradine werd dood aangetroffen in een hotelkamer in Bangkok met een strop om zijn nek die vastzat aan de knop van de kast. Zijn twee ex-vrouwen getuigden dat de acteur dol was op bizarre seksuele uitspattingen, waaronder wurgseks en autobondage.

De dood van Hutchence werd nooit volledig opgehelderd. De politie en de familie hielden het op zelfmoord, maar Paula Yates – de moeder van Hutchences dochter Heavenly Hiraani Tiger Lily – beweerde later in een interview dat ze vermoedde dat haar ex om het leven kwam door wurgseks. Fans en familie blijven dit tot op de dag van vandaag ontkennen.

Hannah vouwde het tijdschrift dicht en gooide het op haar bureau. Ze liet zich onderuitzakken op haar stoel en wreef een paar keer in haar ogen.

Ze voelde hoe de spieren in haar bovenrug zich opspanden en probeerde ze los te krijgen door met haar schouders te rollen.

Ze was pas de eerste dag terug op kantoor na een broodnodige vakantie van bijna drie weken in het zuiden van Frankrijk. Koen en Hannah hadden een grote villa gehuurd in de buurt van Grasse waar de kinderen ruimte genoeg hadden om te ravotten. Roos was niet uit het zwembad weg te slaan en Kobe had er zijn eerste stapjes gezet. Het huis had geen televisie of internet en in de wijde omgeving was er amper ontvangst voor hun mobiele telefoons. Het waren heerlijke weken geweest waarin ze alleen maar aandacht hadden voor elkaar en voor de kinderen. Op de terugweg

had Hannah gevloekt toen haar telefoon plots weer tot leven kwam. Ze had hem meteen weer uitgezet en onderaan in haar tas gestopt.

In de file op de Brusselse ring was ze de rust van de vakantie-weeken helemaal kwijtgeraakt. Koen en zij hadden die laatste kilometers niets meer tegen elkaar gezegd. Zij had nagelbijtend naar buiten gestaard en zich afgevraagd of het allemaal wel de moeite waard was. De kinderen waren gelukkig in slaap gevallen en toen ze thuiskwamen, hadden ze hen zonder moeite in bed gelegd. Vanmorgen had Roos zich aan Hannahs been vastgeklampt terwijl ze hard gilte dat mama thuis moest blijven. Ze voelde haar hart even samentrekken toen ze aan haar kinderen dacht en schudde geërgerd het hoofd.

Ze klapte haar laptop open en typte *Freddy Andries* in op Google. De nieuwste berichten gingen allemaal over zijn plotse overlijden. Geen van de krantenartikels vermeldde een doodsoorzaak en Hannah vroeg zich af hoe de journalist van Story aan zijn informatie was gekomen. Ze moesten redelijk zeker zijn van hun zaak als ze dit op deze manier durfden te publiceren.

Hannah nam het tijdschrift en liep de trap af. Kevin, Bob en Charles keken niet op toen ze bij hun bureaus ging staan.

‘Wie doet die zaak van Freddy Andries?’ vroeg ze terwijl ze het tijdschrift terug op Kevins bureau gooide. De drie agenten keken haar verstoord aan.

‘Andries?’ vroeg Charles. ‘Welke Andries?’

‘Andries, de chef van De Arme Ridder.’ Hannah maakt een nerveus gebaar naar het blad op Kevins bureau. ‘Hij is twee

weken geleden gestorven. Volgens het artikel in Story was het wurgseks.’

Bob, Charles en Kevin wisselden verbaasde blikken uit en keken dan weer naar Hannah.

‘Sorry,’ zei Charles, ‘maar dat is het eerste dat ik ervan hoor. Ik weet totaal niet over wie je het hebt.’

‘De Arme Ridder’, viel Bob in. ‘Is dat een restaurant? En moet ik dat kennen?’

Hannah zuchtte en stak haar handen wanhopig in de lucht. ‘Wat doen jullie godverdomme als ik er niet ben? Hoe komt het dat een journalist meer schijnt te weten dan jullie? Moet alles echt op een blaadje gepresenteerd worden?’

Bob stond op en ging voor Hannah staan.

‘Zal het gaan, ja?’ Hij sloeg zijn armen over elkaar en keek haar strak aan. ‘Je bent nog geen half uur terug en je hebt al commentaar. Wat denk je dat wij gedaan hebben terwijl jij met vakantie was? We hebben onze kloten afgedraaid de laatste weken.’ Hij sloeg hard met zijn hand op het bureau. ‘En dan kom jij binnen en krijgen we dit...’

Hannah hield haar hoofd een beetje schuin en liet haar ogen over Bob glijden. Ze wilde iets zeggen, maar haalde dan haar schouders op en liep naar het kantoor van commissaris Adriaans, waar ze zonder aan te kloppen naar binnen ging. Greet Adriaans keek verstoord op van haar werk, maar er verscheen meteen een glimlach op haar gezicht toen ze Hannah zag. De twee vrouwen werkten intussen prettig samen en de commissaris was blij dat haar collega terug was.

‘Hannah!’ zei ze opgewekt. ‘Goed dat je terug bent. Hoe was Frankrijk?’

Hannah mompelde iets onverstaanbaars en liet zich op de stoel voor Greet's bureau zakken. Ze keek haar chef aan en glimlachte geforceerd.

‘De vakantie was geweldig’, zei ze. ‘Net wat ik nodig had. Het is het terugkomen waar ik het moeilijk mee heb.’

Greet Adriaans liet zich achteroverzakken in haar stoel en keek Hannah meewarig aan.

‘Is het zo erg?’ vroeg ze. ‘Heb je spijt van je beslissing om terug te komen?’

Hannah was meer dan een jaar uit dienst geweest. Verschillende nieuwe inspecteurs waren de revue gepasseerd, maar het was Greet Adriaans niet gelukt om een waardige opvolger te vinden voor Hannah Maes. De mannen waren niet capabel of ze schoten niet op met het team. Toen een meisje dat Hannah kende betrokken raakte in een zedenzaak, zag Greet Adriaans haar kans schoon om haar terug te halen, maar de combinatie van werk en gezin was moeilijker dan gedacht en zorgde geregeld voor spanningen.

Hannah haalde de schouders op en begon nerveus op haar nagels te bijten. Ze keek Greet niet aan en probeerde de gedachten die in haar hoofd opkwamen, te onderdrukken. Ze wou op dit moment het liefst hard wegrennen uit het politiekantoor en niet meer terugkomen. Ze wist wel dat het binnen een paar dagen gemakkelijker zou worden, maar nu was de drang om alles achter zich te laten enorm. Ze ademde diep in en keek haar chef glimlachend aan.

‘Freddy Andries’, zei ze met een vreemd, hoog stemmetje. Ze kuchte even en probeerde de nerveuze kikker uit haar keel te krijgen. ‘Zegt die naam je iets?’

Greet Adriaans fronste haar voorhoofd en schudde niet-begrijpend het hoofd.

‘De chef van De Arme Ridder’, verduidelijkte Hannah.

Het gezicht van de commissaris klaarde op.

‘Ah, díé Freddy Andries’, zei ze. ‘Natuurlijk ken ik hem. Hij is twee weken geleden gestorven, niet? Het kwam in het nieuws.’

Greet trok haar mondhoeken naar beneden en keek Hannah bezorgd aan. ‘Kende je hem persoonlijk?’ vroeg ze.

‘Niet echt,’ zei Hannah, ‘maar ik las net een artikel over zijn overlijden in Story. Daarin wordt beweerd dat hij zichzelf verhangen zou hebben tijdens een spelletje wurgseks. Weet jij daar iets van?’

Greet Adriaans liet zich tegen de rugleuning van de stoel zakken en duwde haar haren met beide handen naar achteren. Ze zuchtte.

‘Dat is het eerste wat ik erover hoor’, zei ze. ‘Op het journaal waren ze nogal vaag over de doodsoorzaak. Ik denk dat ik ergens las dat hij een hartaanval gekregen had.’

De commissaris stond op en liep naar het raam.

‘Hoe komt die journalist van Story aan dat verhaal?’ vroeg ze terwijl ze zich naar Hannah draaide.

Die schudde het hoofd om aan te geven dat ze het ook niet wist.

‘Laat maar’, zei ze. ‘Het is waarschijnlijk niets. Vertel me liever wat er hier de voorbije weken gebeurd is.’

Greet Adriaans ging terug aan haar bureau zitten en besprak met Hannah de lopende zaken. Hannah probeerde zich te concentreren, maar dat lukte slechts gedeeltelijk. Haar gedachten gingen voortdurend uit naar Kobe, die bij een nieuwe onthaalmoeder was en naar Roos, die 's ochtends hemel en aarde had bewogen om niet naar school te moeten gaan. Koen moest een paar zaken regelen en had beloofd dat hij de kinderen wel zou brengen en ophalen, maar hij had niets laten weten. Ze hoopte dat hij niet te veel opdrachten zou aannemen in de komende weken, want ze vond het vreselijk om de kinderen meteen weer te laten meedraaien in de mallemol van hun ouders. Gedachteloos schreef ze wat dingen in een notitieboekje, zonder echt te luisteren naar wat Greet haar vertelde.

‘Dat was het zo’n beetje’, sloot de commissaris haar betoog af. ‘Charles, Bob en Kevin kunnen het voorlopig wel aan, maar ze hebben iemand nodig die hun duidelijke instructies geeft. Ik heb het gevoel dat ze zonder jouw leiding wat slordiger werken.’

Greet Adriaans zweeg en sloeg Hannah een paar seconden nauwlettend gade.

‘Hannah?’ vroeg ze. ‘Gaat het eigenlijk wel? Ik heb het gevoel dat je er niet helemaal bij bent.’

Hannah sloeg haar notitieboekje met een klap dicht en stond op.

‘Het gaat prima’, zei ze gedecideerd. ‘Helemaal uitgerust. Ik zit zo meteen met de anderen samen om te checken hoe ver ze staan met het werk. Ik veronderstel dat ik tegen vanavond wel weer volledig ingewerkt ben.’

Ze draaide zich om en liep snel het kantoor uit.

Aan de manier waarop Bob, Charles en Kevin aan de vergadertafel zaten, merkte Hannah meteen dat ze haar uitval van die ochtend niet vergeten waren. Met tegenzin legden ze de lopende zaken uit. Hannah trok telkens de map met het dossier naar zich toe en bladerde lusteloos door de documenten om ze dan met een zucht weer te sluiten.

‘Wat is er eigenlijk met jou aan de hand, Hannah?’ vroeg Kevin toen zijn chef voor de zoveelste keer ongegeneerd geeuwde en zich uitrekte. ‘Je hebt net drie weken vakantie gehad en je zit erbij alsof het je allemaal geen lor kan schelen. Je bent blijkbaar nog moeër dan voor je vakantie.’

Hannah haalde haar schouders op en schoof het mapje dat voor haar op tafel lag een beetje opzij.

‘Ik weet het niet, Kevin’, zei ze wat verveeld. ‘Het gaat me niet goed. Als ik eerlijk ben, zag ik het eigenlijk niet zitten om vandaag te komen werken.’

Ze wierp een beschaamde blik op haar collega’s en maakte een verontschuldiging gebaar met haar handen.

‘Sorry, gasten’, zei ze. ‘Ik kan er niets aan doen. Voor zover ik begrepen heb, kunnen jullie wel even verder zonder mij. Ik stel voor dat ik me in die zaak van Freddy Andries verdiep en dat jullie gewoon verder werken aan de lopende zaken. Als er vragen zijn, kunnen jullie altijd bij mij terecht.’

Charles en Bob wisselden een blik van verstandhouding. Ze hadden Hannah voor haar vakantie al een paar keer tot de orde moeten roepen omdat ze een aantal cases slordig en zonder veel interesse had aangepakt. De eerste maanden na haar terugkeer

liepen goed, maar het was al snel duidelijk dat ze het moeilijk vond om haar gezin te combineren met het politiewerk. 's Ochtends arriveerde ze vaak met donkere wallen onder de ogen en op kantoor liep ze een hele dag te geeuwen. Kobe was geen gemakkelijke baby en hield hen regelmatig 's nachts wakker. Bovendien kon Hannah niet altijd rekenen op Koen, die voor zijn werk steeds vaker naar het buitenland moest. Charles, Bob en Kevin hadden de gespannen telefoongesprekken gehoord en hadden een paar keer gedacht dat hun relatie op springen stond.

'Ik ben er zeker van dat we het aankunnen.' Charles verzamelde de mappen en stond op. 'Doe jij maar rustig aan de eerste dagen. We willen niet dat je straks crasht en niet meer terugkomt.'

Het jaar zonder Hannah lag nog vers in het geheugen van Charles, Bob en Kevin en ze wilden er alles aan doen om Hannah bij het korps te houden. Ze beseften dat het voor haar niet gemakkelijk was. Hannah was door commissaris Adriaans teruggehaald met de belofte dat ze mocht stoppen als het haar te veel werd. Ondanks de lange vakantie die ze net achter de rug had, zat die dag er blijkbaar aan te komen.

In de gang greep Charles Hannahs arm en nam hij haar even apart.

'Gaat het?' vroeg hij bezorgd.

Hannah beet op haar lip. 'Ik weet het niet', zei ze stilletjes. 'Ik dacht dat ik uitgerust was, maar zodra ik hier binnenkwam, viel het allemaal als een blok op mijn schouders.'

Ze liet haar ogen door de kamer dwalen en wees naar de grauwe muren.

‘Dit gebouw, Greet, het werk... Het is allemaal zo *fucking* deprimerend. Ik weet niet of ik het kan opbrengen om hier elke dag weer te staan.’

Charles klopte haar geruststellend op de schouder.

‘Vandaag is de ergste dag’, zei hij. ‘Dat heb ik ook altijd na een vakantie. Laat het niet aan je hart komen en doe maar wat jij denkt dat je moet doen. Laat me iets weten als je er weer beter tegen kunt. Ik houd je wel op de hoogte van de lopende zaken zodat je iets kunt vertellen aan de commissaris.’

‘Merci’, mompelde Hannah. ‘Ik weet alleen niet...’

‘Het komt wel goed’, zei Charles sussend. Hij gaf zijn chef nog een bemoedigend schouderklopje en ging dan zijn collega’s achterna die het kantoor al waren binnengegaan.

Hannah stond twijfelend in de gang. Zou ze de kinderen ophalen en naar huis gaan? Een extra dagje vrij nemen? Ze wist dat zoiets niet goed zou vallen bij Greet Adriaans en eigenlijk had ze ook geen zin om de dag met de kinderen door te brengen.

Zonder haar collega’s aan te kijken liep ze de trap op naar haar kantoor waar ze de deur op slot draaide. Ze legde het telefoontoe- stel van de haak en zette haar gsm uit. Dan opende ze haar laptop en begon te surfen. Ze haalde een nieuw notitieblok uit haar bureau en pende af en toe een paar woorden neer. Ze was zo geconcentreerd aan het werk dat ze niet eens merkte dat er al een tijdje op haar deur werd geklopt. Verstoord sloot ze tenslotte haar aantekenboekje en keek naar de deur waarop intussen flink geroffeld werd.

‘Hannah?’ Het was de stem van Charles. ‘Ben je daar?’

Toen ze 'ja' riep, realiseerde ze zich dat ze de deur op slot had gedaan. Zuchtend stond ze op om Charles binnen te laten.

'Alles oké, chef?' vroeg hij bezorgd. 'Het is niet je gewoonte om je op te sluiten.'

Hannah knikte afwezig en wees naar haar bureau.

'Ik heb wat dingen opgezocht', zei ze. 'Hebben jullie me nodig?'

Charles schudde zijn hoofd en wierp een nieuwsgierige blik op het notitieblok.

'Waar ben je mee bezig?'

Hannah haalde haar schouders op. Met het artikel van Story in haar achterhoofd was ze op zoek gegaan naar informatie over wurgseks. Ze had vooral artikels op Amerikaanse websites gevonden. De grote lijnen kende ze uit haar opleiding en haar ervaring bij de zedensectie, maar hier en daar hadden de details haar nog verrast. Zo was er het verhaal van een Amerikaanse man die een vreemde relatie had met zijn John Deere, een enorme dieseltractor. Hij werd dood aangetroffen naast het voertuig met een touw om zijn nek dat hij kon aanspannen door aan een zelfontworpen mechanisme te trekken. Aanvankelijk dacht de politie aan zelfmoord, maar dat veranderde toen ze een bundel met liefdesgedichten van de man vonden, allemaal opgedragen aan zijn John Deere. Hij had blijkbaar regelmatig seks met 'Stone' zoals hij de machine noemde, waarbij de tractor zorgde voor een intenser orgasme door hem te helpen bij het aantrekken van de strop om zijn hals.

Op de site necrobabes.org/gaspers had ze lang zitten kijken naar de bizarre technieken die gebruikt werden om de zuurstoftoevoer

naar de hersenen te verminderen. Plastic zakken, ingewikkelde constructies met touwen en plastic draden, meerdere panty's die over het hoofd getrokken werden, twee of drie surfpakken over elkaar aantrekken... Mensen die dit soort seks beoefenden, hadden een enorme fantasie en zochten voortdurend naar nieuwe manieren om de spanning te verhogen. Hannah kon niet ontkennen dat het haar fascineerde en nieuwsgierig maakte.

Ze keek Charles aan en vertrok haar mond tot een scheef lachje.

'Je wilt niet weten waar ik mee bezig ben', zei ze monkelend. 'Wat wou je vragen?'

De agent schudde zijn hoofd. 'Ik kwam gewoon kijken hoe het met je was', zei hij. 'Vaderlijke bezorgdheid, weet je wel.'

'Het gaat prima', antwoordde Hannah gedecideerd. Ze had zich intussen voorgenomen om zich verder te verdiepen in de dood van Freddy Andries. Het artikel in Story had haar antennes op scherp gezet en ze voelde hoe de zaak aan haar trok. De commissaris en haar collega's waren niet echt geïnteresseerd, dus zou ze zelf het voorbereidende werk doen.

'Ik wil een paar zaken op een rijtje krijgen voor ik jullie hiermee lastigval', zei ze tegen haar collega die nog steeds voor haar bureau stond. 'Als er niets aan de hand is, laten we het voor wat het is. Dan hoeft er verder geen haan naar te kraaien.'

'Heeft het te maken met Freddy Andries?' vroeg Charles. Hij liet zich langzaam zakken op de stoel voor Hannahs bureau en wees naar het notitieblok. 'Story was het enige blad dat het verhaal over wurgseks bracht. Ik vermoed dat het allemaal sensatie is...'

‘Waar rook is, is vuur’, zei Hannah kordaat. ‘Ik bekijk het en houd jullie op de hoogte, oké?’

Ze stond op om haar collega duidelijk te maken dat hij moest vertrekken. Charles krabde in zijn haren, wou nog iets zeggen, maar bedacht zich. Hannah sloot de deur achter hem en draaide ze zachtjes weer op slot. Ze hield wel van deze zelfgekozen gevangenschap.

Op haar computer zocht ze het nummer van Murielle Dumortier, een vriendin van haar vader die Freddy Andries goed gekend had. Terwijl de telefoon overging, bedacht ze hoe ze Koen zou duidelijk maken dat ze de eerste avond alweer een afspraak had. Hij zou het niet prettig vinden, daar was ze zeker van.